

3.

KUKATKO

Josefodolské divadelní jaro

9. - 11.5. 2014

DS J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá**zahraje komedii od Rudolfa Trinnera HOLKA ODJINUD.**

Divadelní komedie nás zavede do rodiny, ve které není nouze o překvapení. Nejenže se nečekaně vdá Veverkova mladší dcera, ale z Ameriky přijede jeho neteř Jessie. A právě ta způsobí největší rozruch. Dívka s dobrým srdcem s sebou přivezla kufr, o němž si všichni z rodiny myslí, že je plný zlata. Nastává přetvářka, taktika, jak jen se zlata úspěšně zmocnit.

Slovo o autorovi

Plzeňský rodák Rudolf Trinner vystudoval hudbu v Praze u prof. Karla Janečka. Poté působil jako dirigent v Plzni a v Krušnohorském divadle v Teplicích. V roce 1966 navštívil s A. Novotným prezidenta Násira v Egyptě, pro kterého zkomponoval svitu „Vivat Carlo-saleem Praha“, a už se zpět do vlasti nevrátil. Chvilí účinkoval jako pianista pro americké vojáky, pak na Kanárských ostrovech, v kasinu v Las Vegas nebo na německé výletní lodi. Do České republiky se vrátil po třiceti letech, kde dodnes pokračuje v umělecké tvorbě. Složil řadu operet, hudebních komedií i pohádek.

Divadelní spolek J. K. Tyl Josefův Důl zahraje komedii Féliciena Marceau VAJÍČKO.

Divadelní hra Vajíčko je zajímavou sondou do života hlavního hrdiny s velmi překvapivým závěrem. Hru jsme se snažili inscenovat jakýmsi filmovým střihem, kdy hlavní hrdina vypráví běh svého života a postupně do děje vcházejí lidé, kteří nějak do jeho života zasáhli, nebo jej posunuli dál či jinam.

Vajíčko je zde symbolem dobrého bydla a jediná cesta, jak se dostat do vajíčka establishmentu, vede přes popření vlastních zásad, lobbying a politikaření. „Být ve vajíčku“ znamená „umět v tom chodit“.

Vajíčko s úpěchem XXL

Když Hanička Dohnalová v sobotu 6. července 2013 před očekávajícím nabitým sálem přála za oponou už napjatým hercům „Zlomte vaz!“, adresovala to zřejmě zatím nejnáročnějšímu kusu zde uvedenému. Úspěch, nejlépe vyjádřený „by standing ovation“, byl zasloužený. Jsem si jist, že první repríza v polovině srpna zákonitě přivábí, protože tato inscenace by obstála i ve velkém divadle v kterémkoli městě, Prahou počínajíc.

Nechválím nadměrně. To nedělám nikdy. Viděl jsem „Vajíčko“, když v tomto kusu zařil Václav Voska (to už uteklo čtvrt století!) a nyní jsem v roli Emila mohl obdivovat Lukáše Frydrycha. Pokud mistr Voska měl v hereckém nebi chvíli, aby shora shlédl do Josefova Dolu, určitě zatleskal a pochvalně pokýval hlavou. Jistě – bylo to ve Frydrychově pojetí velmi dynamické, jiné než u Vosky, ale od první chvíle strhující. A moc dobré.

Díky prostoru, který josefodolská scéna svými parametry (a také znamenitě propracovanými audiovizuálními prostředky) poskytuje, „Vajíčko“ se svou premiérou zapíše do kroniky místní Thálie zcela úctyhodně. Režie vsadila na rychlé proměny scény, na plastické proměny času, na fotografické zastavení řady postav, zatímco protagonista několika větami výbušného monolůžka rychle posunul a proměnil děj – to vše dávalo šťávu hry s pepřem a solí s přesnými dávkami.

Tímto pojetím si režie zvolila tu nejnáročnější cestu, ale vyšlo to výborně. Premiéra skutečně neměla chybu. Pokud si snad nějaké povšimli sami herci či režie, divákům musela uniknout. Každopádně „Zlomte vaz“ Haničky Dohnalové stoprocentně vyšlo.

Jan Petránek

Ochotnický divadelní soubor TJ SOKOL BOZKOV

zahraje veselohru Vlastimila Peška SLAMĚNÝ KLOBOUK aneb Helenka měla vždycky jedničky

Fraška proslulého francouzského dramatika 19. století Eugena Labiche Slaměný klobouk získala na českých jevištích velkou popularitu především známou úpravou Jiřího Voskovce a Jana Wericha pod názvem Helenka je ráda aneb Slaměný klobouk. Často se hraje i verze „Slamáku“, kterou napsal Miroslav Horníček. Film Oldřicha Lipského z roku 1971 pak patří do zlaté pokladnice české kinematografie. Vlastimil Peška přistoupil k tomuto tématu svérázně a děj komedie přenesl z francouzské provincie k nám. Lépe řečeno do Lojzovy Lhoty. Autor opět dostal i své pověsti skladatele melodických písní. Proto toto dílo můžeme právem označit jako rozvernou frašku s libými zpěvy.

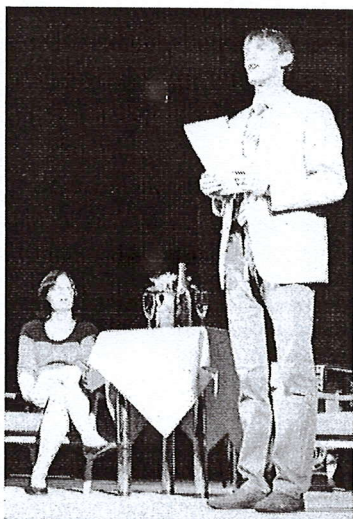

Divadelní spolek Havlíček Zákupy Ladislav Smoček, drama PIKNIK

Inscenací Ladislava Smočka Piknik zahajoval svoji činnost pražský Činoherní klub v roce 1965. Byla to tehdy velmi úspěšná hra a držela se dlouho na repertoáru. Podstatou tohoto dramatu je rostoucí vnitřní napětí mezi pěti postavami, americkými vojáky, kteří jsou vysazeni na jednom z malých tichomořských ostrovů, aby jej prozkoumali a obávají se možného útoku japonských nepřátel. Hra je o narůstající hrůze skupiny lidí, opuštěných v nádherné divoké přírodě a obávajících se možnosti blízké ztráty života v ní. Tato, v podstatě modelová situace, je obsažena v názvu inscenace. Bohužel možnosti, jak vyznačit jednotlivé figury dramatu a narůstající napětí mezi nimi, zůstaly značně nevyužity, protože se nepodařilo přesvědčivě gradaci hrůzy, měnící chování lidí, vystavených zkoušce osobní síly, evokovat. Jeden z pěti mužů, ohrožených nepřáteli, odejde ze scény, aniž by jeho odchod něco v dalším ději znamenal. Postavy byly zaměnitelné a nepodařilo se je výrazněji charakterizovat. Naneštěstí nebyly využity ani možnosti scénografie, kontrastu přírody, o níž se v textu mluví, a vojenského ležení, čehož mohlo být dosaženo velmi jednoduchými a přitom působivými prostředky. Pár židlí na scéně nemůže navodit představu prostředí, v němž se drama odehrává.

Divadelní studio Josefa II. Kunratice u Cvikova Jiří M. Šimek, komedie DRD ANEB VÝROČÍ

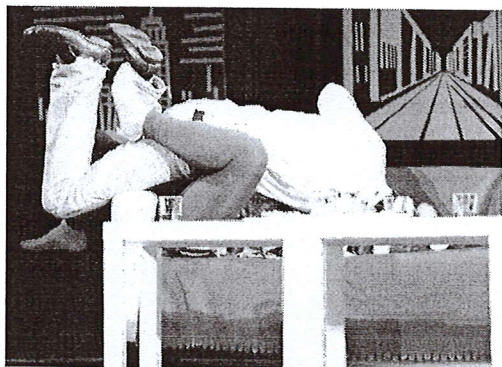
Čtyři dobří herci hledají autora, chtělo by se napsat po zhlédnutí kunratické komedie DRD aneb Výročí. Na jevišti se pohybují, v rámci možností jednají a mluví a mluví a mluví, tři talentovaní herci (ten čtvrtý v příjemné „playboyské“ stylizaci popochází s cedulemi). Mluví, předstírají, že se přou a hádají, předstírají, protože předloha jim k tomu skutečnou příležitost nedává. Konverzační komedie přestává mít rozměr divadelní a stává se jen jakousi upovídanou televizní scénkou. Brzy i méně zkušený divák snadno odhalí, že po „hádce“ o zapomenutém výročí bude následovat žárlivost, pak manželův fotbal atd atd, vše snadno předvídatelné. Proč tu mluvím o nedivadelnosti. Podstatou divadla je přece uvěřitelný konflikt, jemuž uvěří herci na scéně a díky jim i diváci v publiku. Tady jsou konflikty umělé, jen z vůle autora, dramaticky nepřipravené. Proto nemůže vzniknout dramatická situace, proto nevzniká napětí - proto místo ní nuda. Je vlastně obdivuhodné, jak se ti tři herci dokážou s tímto nedostatkem vyrovnávat. Zejména představitelka Týny naznačuje svou schopnost změnit hereckou polohu, přejít z ufnukané novomanželky do živočišné a emancipované ženy. Ale to jsou ojedinělosti. Svou divadelní schopnost zkratky prokázal soubor v samotném závěru, když posunuje čas a předvádí další generace obou rodičů. Samostatným jevem je postava DRDa, její představitel prokázal značné mluvní dovednosti - velmi dobrá jevištní řeč je vůbec kladem inscenace -

samotnému ději však žádné podstatné dramatické impulzy nepřinesla. Představení přesvědčilo o kultivovanosti myšlení tvůrců (nepodlehly svodům lascivnosti) a užívaného jazyka, současně ale ukázalo na slabiny v myšlení o divadelnosti. Bez skutečného konfliktu a uvěřitelné situace selhávají i ty TV scénky, jenže ty trvají pět minut... Opakuji: Čtyři dobří herci hledají autora a dodávám - ať v tom úsilí nepoleví, jejich hereckého talentu by jinak byla škoda.

František Zborník

Divadelní soubor Tyl Slaná Michaela Doležalová a Roman Vencl, komedie KDYŽ SE ZHASNE

Divadelní soubor Tyl Slaná si zvolil text Michaely Doležalové a Romana Vencla s názvem KDYŽ SE ZHASNE. Autoři jsou Češi, ovšem příběh je zasazen do amerického velkoměsta a svým způsobem připomíná inspiraci anglosaskou literaturou, ať už prozaickou či dramatickou. Dalo by se říci, že soubor v hledání zábavného titulu měl víceméně šťastnou ruku, hra má solidně charakterizované postavy, jež dávají hercům příležitost k logickému rozvíjení vzájemných vztahů a především všemu vládne přehledně konstruovaná zápleтка. Proto můžeme přijmout označení hry jako „konverzační komedie“, avšak inscenace, již jsme shlédli, se nadbytečně tomuto komediálnímu žánru vzdaluje. Smích pak mají vzbudit intonace či gestika (včetně mimiky), jež se pohybují v takové nadsázce, že spíše připomenou frašku, crazy komedii či grotesku. Inscenátoři mohou být spokojeni s výbuchy smíchu v publiku, avšak ne tam, kde se tak děje na úkor pravděpodobnosti v jednání postav a dochází i ke zploštění myšlenkového vyznění.

To je škoda, neboť „Když se zhasne“ nemusí být chápána jako bezduchá zábava. Režisér si zřejmě tohoto problému byl vědom, ale zvolil to snazší řešení – škrtnul poslední výstup, takže nepotřeboval v předcházejících scénách připravit složitější provázanost vztahů uvnitř dvou manželských dvojic i vztahů vybočujících mimo dvojice. Postava vědátorského Artura ale přesvědčila, že by soubor byl schopen jít poněkud složitější cestou, aniž by omezoval zábavnost. Představitel Artura nepotřeboval přehánět gesta, vycházel z typové pravděpodobnosti a jeho jednání obohacovalo děj. Škoda, že u postavy Niny zůstalo jen ve slovním

sdělení, co ji s Trevorem poutalo v manželství. Další postavy jako by dávaly přednost vnějším komickým nápadům. Toto přísné hodnocení vychází z toho, že jsme u všech účinkujících cítili schopnost solidní herecké práce. Inscenace měla jednoduchou, ale zdařilou scénografii, kostýmní složka už méně přesvědčovala o společenském zařazení postav v newyorském prostředí.

Za porotu: R. Felzmann.

Obnovený divadelní spolek Jirásek Olešnice Robert Thomas, 4 jednoaktovky MANDARINKOVÝ POKOJ

Inscenaci dramatika Roberta Thomase Mandarinkový pokoj přivezl Obnovený divadelní spolek Jirásek Olešnice na přehlídku Divadelní jaro do Josefova Dolu jako představení jak náhradní představení za soubor z Proseče, který z přehlídky odstoupil. Hra patří k tak zvaným policejním komediím, jejichž námětům se francouzská dramatika v padesátých a šedesátých letech minulého století věnovala. Předvedená hra měla svižně provedené a nápadité režijní vedení Milošem Markem. Představení bylo kráceno z technických důvodů o jednu aktovku, což muselo znamenat určité textové úpravy. Nicméně spolek má dobrý herecký ansámbl a herci své úlohy úspěšně zvládali, což ocenili diváci i porota, která kvitovala se sympatiemi příjemné vyznění inscenace.

Jan Hlavatý

Vernisáž

Výstava obrazů u příležitosti nedožitých devadesátých narozenin akademické malířky Lindy Liškové byla působivým začátkem letošního 24. ročníku Josefodolského divadelního jara. Ve zcela zaplněném foyer (či chcete-li předsádku) divadla zazněl hezký a zasvěcený úvod malířčiny dcery, paní Evy Liškové. Vystavené obrazy jsou především krásným vyznáním malířky k místní krajině a jejímu okolí. A není to jen údolí řeky Kamenice, na jejímž pravém břehu ve své chalupě autorka často a ráda pobývala. Ve svých krajinářských pracích se nechala inspirovat celým regionem Jizerských hor i přírodou Českého ráje. Nejsou jí cizí ani komorní zátiší.

O pestrosti autorčiny inspirace svědčí již samotné názvy některých vystavených obrazů: Chalupy na Bukovce, Josefodolská vodní nádrž, Jaro v Jizerkách, Pod Královkou, Od Kozákova, Pantheon na Malé Skále, Bodláky pod oknem, Jarní kytička v okně a další. Za to, že se můžeme mezi jednotlivými přehlídkovými představeními nechat oslovit osobitým světem výtvarných prací paní Lindy Liškové a odvést své myšlenky od dění na divadelních prknech, patří autorce i těm, kteří tuto výstavu umožnili, velké poděkování.

Radim Podrazský